

OBDOVÍ MLH

Carcosa

PAUL FINCH

OBDOBÍ MLH

PAUL FINCH

přeložil Milan Žáček

Carcosa
Kroměříž, 2024

Original title: **Season of Mist**

Copyright © 2019 by Paul Finch

Translation (překlad) © 2024 by Milan Žáček

Jacket illustration and jacket layout design (obálka) © 2024 by Dawid Boldys

Czech edition © 2024 by Carcosa – Tatiana Žáčková

ISBN 978-80-88662-13-6 (tištěná verze)

ISBN 978-80-88662-15-0 (epub)

ISBN 978-80-88662-16-7 (mobi)

ISBN 987-80-88662-17-4 (pdf)

Bylo úžasné, jak rychle toho roku přišel podzim.

Jako bychom v jedné chvíli všichni seděli nad Údolíčkem a truchlili nad posledním dnem letních prázdnin, ramena spálená sluncem, ztraceni ve vzpomínkách na dva omamné měsíce vyšisované trávy, štípanců od komárů a spalujícího vedra, a zničehonic (ve skutečnosti o týden později) jsme byli zpátky v regulovaném světě školy a vyučovacích hodin a rozmrzele vstávali do jiter, která byla najednou chladivá a zalitá rosou, a domov jsme zase vídali, až když se v mlhách, prítmí a jablky provoněné svěžesti snášel večer.

Psal se rok 1974 a tak překvapivá proměna nebyla v té době nijak neobvyklá. V těch časech jsme zažili celou řádku velice horkých let a velice krušných zim, které takřka nic neoddělovalo, což byl v Anglii nezvyk. Ovšem tehdy mi připadalo, že podzim přišel obzvlášť brzo, a když krajinou provanul jeho studený dech a lesy zahalil šustivým narudlým listím, v jeho stopách se přikradla o něco temnější tma a stíny, jež se záhy rozprostřely nad naším nevinným společenstvím, měly podobu a velikost netvora.

1

Jmenuji se Stephen Carter. Tehdy mi bylo třináct let a chodil jsem do Římskokatolické střední školy sv. Nathaniela v Ashburnu. A konce toho dlouhého a horkého léta jsem litoval mnohem víc než většina ostatních. Kromě všech těch líných dnů strávených v Údolíčku, protáhlém zeleném zárezu na okraji našeho průmyslového severoanglického města, jsem si totiž našel nového kamaráda.

Dominic Blyford žil v naší oblasti od narození, ale před rokem 1974 navštěvoval jakousi soukromou školu a v proletářských kruzích, v nichž jsem vyrostl já, se nikdy nepohyboval. O koho jde, jsem věděl jen neurčitě – dům jejich rodiny sice stál jen několik ulic od toho našeho, ale už jen kvůli způsobu, jakým mluvil, jsem ho považoval za „hogo fogo šmejdíka“. Ale pozor, ani my ostatní jsme nebyli žádní neotesanci. Jak už jsem uvedl, bydleli jsme na *okraji* města – na předměstí středního managementu, dá-li se to tak říct. Naši dědové sice ještě pracovali v továrnách a dolech, ale naši otcové už ne. Přesto jsme nebyli dostatečně bohatí, abychom chodili s nosem nahoru. Pořád jsme si ale mysleli, že když teď máme zahrady místo dvorků a jezdíme autem, místo abychom se museli všude trmáčet autobusem, vymotali jsme se z nejhoršího a saháme po hvězdách. Taký jsme si uchovávali lancashirský přízvuk a postoje, protože Ashburn není velké město a jeho střední a dělnická třída se ustavičně spokojeně mísily a prolínaly a vzájemně ovlivňovaly.

Dominika, nebo „Doma“, jak jsem mu postupně začal říkat, jsem pořádně poznal proto, že jsem si to dal za úkol.

Byl jsem zrovna ve věku, kdy mě začaly zajímat dívky, a když se začátkem léta rozkřiklo, že se k Domovi

přistěhovala jeho starší sestra a že je to kočka jako hrom, uvědomil jsem si, že téhle tiché a v jistých ohledech zvláštní rodince z domu o několik ulic dál věnuju více než letmou pozornost. Dom měl ještě dva bratry. Gideonovi bylo patnáct a nejstaršímu Clarkovi sedmnáct. Jako by je už jenom ta jejich jména vyčleňovala ze společenství nás ostatních – byla to doba, kdy většina kluků školního věku nosila jméno jako Paul, Peter, John nebo Stephen. Další nezvyklá věc byla ta, že Blyfordovi byli jediní mladí lidé, o nichž jsem věděl, že přišli o někoho z rodičů. Pokud nám bylo známo, umřela jim matka, když byl Dom ještě hodně malý, takže žili jen s otcem, který vypadal starší než můj děda. V rámci místní zdravotní služby pracoval jako psychiatrický specialista, navíc mu mraky peněz vydělávala výnosná soukromá praxe, což bylo vidět už jen na jejich domě. Ten se od ostatních příbytků ve čtvrti lišil přímo zásadně, hlavně proto, že byl starší než celá naše čtvrť, a ani v současnosti nebyl tak docela její součástí. Zatímco my všichni jsme bydleli v identických půldomcích se třemi pokoji, k nimž patřila malá, stísněná garáž, travnatý pás vpředu a jen o trochu širší travnatý pás vzadu, Blyfordovi žili v rozlehlé nepravidelné vile s falešnou tudorovskou fasádou, ze všech stran obklopené rozlehlou zahradou, která ji v létě téměř zcela skrývala.

Doktor Blyford mi připadal jako stařec nad hrobem; bylo mu nejspíš jen něco kolem šedesátky, ale byl malý a štíhlý a měl voskový obličej a sněhobílé vlasy, které za všech okolností nosil bezvadně učesané. Vždycky na mě působil odtazitě, až jakoby nepřítomně – jako člověk z jiného století. I když nepracoval, s oblibou nosil černý oblek, černou vázanku, černé kožené rukavice a těžký gabardénový plášť. Jeho potomci se ve srovnání s ním jeví mnohem moderněji a víceméně to byli pohlední a statní mladí lidé. Gideon a Clark, s hustými hnědými vlasy a andílkovskými tvářemi, v nichž se zračilo až cosi italského, byli na svůj věk vysocí a vysportovaní.

Skutečným úkazem a uměleckým dílem byla ovšem jejich devatenáctiletá sestra Beth.

Ta se jak proporcemi, tak co do vzhledu vyznačovala tím, co jsem soukromě označoval za bezvadné ženské tělo. Měla metr sedmdesát, štíhlou postavu a zároveň křivky, které v mých mladických a dychtivých očích byly ztělesněním dokonalosti. Když si rozpustila vlasy, černé tak, že přecházely do modra, snesly se jí až k pasu. Ve tváři to byla prerafaelitská bohyně s tmavýma podmanivýma očima, ideálním nosem, dokonalými růžovými ústy a kůží hebkou a světlou jako smetana.

S mými nejbližšími kamarády – Petem Tugtonem a Garym Grayem – jsme o ní slyšeli mnohem dříve, než jsme ji uviděli na vlastní oči. A v den, kdy se tak stalo, právě začínaly letní prázdniny a my jsme byli dole v Údolíčku. Beth tam při venčení Sheby, Blyfordovic fenky vlčáka, shodou okolností kráčela právě naším směrem.

Údolíčko se táhlo podél zadní strany naší obytné čtvrti. Protékala jím řeka Redwater, přítok Ribblu, klikatící se dál na jih do středu města, kde do sebe záhy nabírala všemožné obludné splašky z mizerně regulovaných továren, jako byly barvírna, bělírna, sladovna a tak podobně. Jméno „Redwater“, Červená voda, bylo v Ashburnu zdrojem velkého pobavení, neboť většinou to byl tok přízračně šedého odstínu. Údolíčkem ubíhala taky železnice, za řekou, pokud jste se dívali od rezidenčních čtvrtí. Šlo však o starou vedlejší trať, která tou dobou už zpusťla a zbyly po ní pouze plevelem zarostlé pražce. Údolíčko bylo pro nás děti nejoblíbenějším hřištěm. Určité části, hlavně úplně dole u řeky, byly obehnané plotem a sloužily jako výběhy pro koně, ale zbytek byl volně přístupný, plný strmých neobhospodařovaných travnatých ploch posetých lesíky a shluky stromů. U západního konce Údolíčka rostl regulární les plný starobylých, podivuhodně pokroucených vrb, kterému jsme říkali „Divá dolina“. Zahrnovala i řeku a bylo to místo, kde se tichá ulička, ve skutečnosti úzké pokračování Hill Bank Close, ulice, na níž jsme bydleli,

měnila ve stezku, která se táhla na druhou stranu úžlabiny přes lávku pro pěší. Na druhý břeh v té době chodil jen málokdo, ačkoli v minulosti to bývalo běžné. Na protější straně Údolíčka pěšina křížila trať a potom se prudce zvedala do svahu se střídajícími se pásy stromů a pastvin, vinula se kolem malé farmy, k níž patřili koně ve výbězích, a nakonec ústila do nesmírně rozlehlého prostoru hald a hlušiny, kde se kdysi prostíral uhelný důl Ettinshall. Byla to pustina, která povlovně ubíhala k severu, dokud ji neuťala dálnice M6, z níž byla vidět pouze jako měsíční krajina nevzhledných hromad strusky. Zpoza našeho domu jste tím směrem stále viděli shluky zničených prázdných budov. Ettinshall jsem několikrát navštívil, ale nacházel se na samé výspě našeho revíru a nijak zvlášť se mi nezamlouval. Stále z něj číselo něco tísnivého a melancholického a stále čpěl puchem spáleného uhlí, který si uměl prorazit cestu do hlubin vašeho hrdla a nosu a ucpával vám dutiny.

Tak či onak, toho dne, kdy jsme měli ukázkový červencový pařák toho druhu, jaký v dnešní době globálního oteplování už tak často nepociťujeme, jsme se různě poflakovali na západním konci Údolíčka, proháněli se na kolech po klikatých stezkách Divé doliny nebo jsme vyrývali své iniciály do kůry stromů.

A najednou se objevila ta úchvatná dívka, před níž cupital její pes.

Když se usmála a prohnala se kolem nás jako vítr, zůstali jsme jako opaření. Měla na sobě bílé tričko bez rukávů, vyšisované dřínky a bílé plátěné tenisky; minula nás nenuceně, za jemného pohupování v bocích, které mělo takřka hypnotický účinek.

„To musí bejt ona,“ zašeptal Pete. „Beth Blyfordová.“

„To mě teda poser!“ dodal Gary. Měli jsme za sebou pouze jeden rok střední školy a pořád jsme testovali nejrůznější sprosté výrazy a slovní spojení, které nám na základní škole nedovoloval používat strach z Božího hněvu. „To mě teda

jako fakt poser! Všechno, co se o ní říká je pravda pravdoucí.“

Já jsem z ní byl ještě víc paf než ti dva. Když se na to všechno ohlížím dnes jako muž středního věku, uvědomuju si, že na Beth byla nejpřitažlivější její přirozenost. Překypovala sex-appealem, ale ten byl naprosto nenucený; nepotřebovala make-up ani oslnivé oblečení. Patřila mezi ty vzácné sestřenice božské Evy, které příroda čas od času uvrhne mezi nás běžné smrtelníky, aby nám připomněla, jak daleko jsme od Adamova prvotního hříchu sešli z cesty k dokonalosti. Ve třinácti jsem byl samozřejmě ještě příliš mladý na to, aby mě sexuálně vzrušovala. Pro mě tehdy šlo o čistě emocionální nutkání, vlastně jsem zažíval jakýsi emoční rauš – který neměl dlouhého trvání, ale byl tak intenzivní, že mě fyzicky vyčerpával, že se mi z ní prostě uzloval žaludek. Zatímco se vzdalovala po pěšině na druhém břehu řeky, nespouštěl jsem z ní oči, podvědomě jsem si uvědomoval, jak má v těch svých upnutých džínách rozkošně kulatý zadek, a přitom jsem věděl, že takové povznesení už nikdy nepocítím – dokud jsem ji tedy neuviděl příště, a pak ještě jednou a znova a znova.

V tom věku jsme závratně iracionální. Podobně jako náš dům na Hill Bank Close i dům rodiny Blyfordových sousedil s Údolíčkem, protože trůnil na konci jedné vilové slepé uličky. Jmenovala se Jubilee Crescent a vybíhala z Ashburn Lane, naší hlavní městské tepny. Takže pokud jsem Beth chtěl znova vidět, bylo mnohem pravděpodobnější, že se mi to podaří na autobusové zastávce na spojnici obou ulic, nebo možná v parčíku o kousek dál na Ashburn Lane, kolem nějž musela procházet, když se do centra vydala pěšky. Ale poněvadž jsem Beth poprvé spatřil v Údolíčku, v mé přehřáté mysli se v mlze mých tužeb neoddělitelně spojila právě s tímto místem.

V důsledku toho všeho došlo k tomu, že ačkoli Údolíčko už bylo naše pravidelné shromaždiště, teď jsem dělal všechno pro to, abych do něj zavítal úplně každý den. Beth

to tak bohužel neměla. Ve skutečnosti se toho léta do Údolíčka nevrátila ani jednou, byť jsem se neustále kojil bláhovými nadějemi, že by mohla. A hlava se mi točila už jen z té představy.

Potom, jednoho srpnového dne, se v Údolíčku zjevil někdo, kdo byl po Beth nejspíš ta druhá nejlepší možnost. V té chvíli jsem seděl vysoko v koruně stromu a s kladivem v ruce jsem mezi dvě rovnoběžné větve dosti nešikovně přibíjel několik zpuchřelých desek, které jsme našli v okolí. Vyráběli jsme si chatrnou plošinu, kterou jsme později nazvali nadzemním bunkrem a na niž jsme byli nezřízeně hrdí.

„Ty seš Stephen Carter, že?“ zeptal se zdola jakýsi hlas.

Shlédl jsem a uviděl, jak ke mně vzhlíží Gideon a Dominic Blyfordovi.

Možná si pamatujete, že když jsem se o členech Blyfordovic rodiny zmiňoval poprvé, uvedl jsem, že to byli *víceméně* pohlední mladí lidé. Ten výraz jsem užil proto, že Dom představoval z tohoto pravidla výjimku. Jeho starší bratři byli vysocí, kdežto on byl malý a jaksi zakrslý – časem měl nejspíš povyrůst, ale zatím se to ani náznakem nedělo. Jeho sourozencům bylo vlastní vznosné držení těla a vystupování, kdežto Dom vystupoval neotesaně – když chodil, tak šouravým krokem, když seděl, tak se hrbil, a v zamyšlení poučil oči s otevřenou pusou. Oni byli téměř vždycky elegantně oblečení, i když třeba vyráželi jenom ven, kdežto on ve školní uniformě nebo i ve svátečních šatech vypadal jako vandrák. Na hlavě měl čupřinu rozčuchaných vlasů a byl cítit po sušenkách – nebo to jsem o něm alespoň slyšel, protože jsem se k němu ještě nikdy nedostal tak blízko, abych si to mohl ověřit.

„Steve,“ řekl jsem jim. „Všichni mi říkají Steve.“

„Tak jo, Steve,“ řekl Gideon Blyford. „Tady Dominic by s tebou rád ztratil slovo.“

Pohlédl jsem na Petea, který se se mnou věnoval stavebním činnostem. Tvářil se stejně nevzrušeně jako já. Pokrčil jsem rameny, nezapomněl nasadit rozmrzelý výraz,

protože jsem chtěl dát vetřelcům najevo, že nás ruší při velice důležité práci, a zhoupł se dolů. Chvíli jsem před nimi visel z nízké větve a pak mezi ně seskočil.

Gideon si při pohledu na mě založil ruce na hrudi a dával okázale najevo, že na něho jsem rozhodně žádný dojem neudělal. „Ty chodíš na střední ke svatému Nathanielovi, je to tak?“

Přikývl jsem a otřel si z dlaní špínu.

„Doneslo se nám, že seš něco jako třídní rebel...“

Tím jsem si nebyl moc jistý a to jsem jim taky řekl.

Gideon se zatvářil překvapeně, jako by takové přiznání očekával ze všeho nejméně. Velice brzo jsem měl zjistit, že on sám klade na to, jak je vnímán coby chlapák, velký důraz.

„Tohle jsme prostě slyšeli,“ pokračoval. „Ať je to pravda nebo ne, tady Dominic se ti teď chystá dát lekci.“

Dominic si na pokyn od svého staršího bratra rozepnul svetr, stáhl si ho z ramen a vykročil ke mně se zaťatými pěstmi.

Klidně mě považujte za natvrdlého, ale pořád jsem netušil, co se to děje.

„Ty se chceš bít?“ zeptal jsem se. „Proč?“

Dominic, který se netvářil nijak extra nadšeně, otevřel pusku, aby mi nějak odpověděl, ale Gideon ho umlčel, než ze sebe stačil vydat jediné slovo.

„Nebav se s ním, Dominiku, prostě se do něj pusť.“

Dom proti mně vyrazil s očima navrch hlavy jako vystrašený králík.

Myslím, že je nejvyšší čas, abych se trochu popsal. Měřil jsem tehdy něco lehce pod metr osmdesát a měl jsem docela urostlou postavu. Nijak zásadně jsem už růst neměl, ale i když jsem nebyl žádný velký rapl ani ranař, taková výška mi v tom věku poskytovala obrovskou výhodu. Měl jsem slušnou fyzičku; taky jsem byl kapitánem školního ragbyového mužstva. Takže když se Dominic pomalu a široce rozmáchl k ráně, která, jak mi mělo hned dojít, nevzešla z jeho vlastní hlavy, bez problémů jsem uhnul

a hned mu sám zasadil ostrý levý hák do čelisti. Dominikovi se zalily oči slzami, ale na Gideonovo naléhání nepolevil a místo boxu se mnou zkusil zápasit. Chytil jsem ho kolem pasu, zvedl ho a odhodil jako hadrovou panenku.

Pete seskočil ze stromu a začal souboj sledovat s velkým zaujetím, ale taky zmatkem ve tváři. Dom celý zaprášený a rozcuchaný vstal a už taky neskrývaně brečel, a to nejspíš nejen bolestí, ale i ponížením.

„Vždyť má s sebou kámoše,“ ohradil se před svým bratrem.

„Jeho kámoš se jen dívá,“ zavrčel Gideon. „Vyřid’ ho! Hned teď ho vyřid’!“

Dom silně popotáhl a s velkým odhodláním a mávajícíma rukama proti mně znovu vyrazil. Ale jelikož jsem dosáhl mnohem dál než on, než se stačil vůbec přiblížit, dal jsem mu jednu do nosu. Nebyla to nijak silná rána, ale trefil jsem do správného místa. Než jsem se nadál, Dom si tiskl obě nosní dírky a bylo vidět, jak mu mezi prsty vybublává hleny naředěná krev. Z očí se mu vyřinuly další slzy a spustil se do podřepu.

Přestal jsem být ve střehu. Bylo po boji.

„Dominiku,“ pronesl suše Gideon, „řekl jsem to už dřív a řeknu to znovu: zostuzuješ jméno naší rodiny.“ A toporně odkrácel, jako by učinil vše, co bylo v jeho silách, a teď si nad celou záležitostí umývá ruce.

Kolem se ještě snášel prach. Shlédl jsem na Doma. „Seš v pořádku?“

Přikývl a znovu popotáhl.

„No... co to všechno mělo znamenat?“ Celá ta věc mi pořád nešla na rozum.

„Tvoje škola.“

„Naše škola?“

„V září tam nastupuju.“

„K Nathanielovi?“

Zachmuřeně přikývl.

„Myslel jsem, že chodíš na nějakou nóbl akademii...“ nadhodil jsem.